

feligt oplyst, tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om. Naturligvis kan man tænke sig, at alle mulige Ting kunne være fæste, og man vilde saa ikke kunde komme til Ende med Noget som helst i Verden uden ved at lade det komme til Spisestevret; men jeg kan forstikke, at man ogsaa for Ministeriets Vedkommende ansaa det for rigtigt at standse ved Overretten. Det vilde ogsaa være urigtigt at gaa ind paa en dybere Undersøgelse; naar man er bleven idømt Processens Omkostninger; thi det er et Legn paa, at man har fundet, at der var en fuldstændig klar Ret i den Forbring, der fremsattes. Det syntes næsten, som om man vilde komme ind paa at nedlægge en parlamentarisk Kommission, der skulde gaa ud paa at undersøge Alt, Skaarup vedkommende. Vilde man forbyde sig i alle disse Spørgsmaal, vilde man komme til meget vidtgaaende Forhandlinger, i særdeleshed hvis man vilde komme ind paa at forsøge paa ved et Afslag kun at give en Del af den Sum, der her er Spørgsmaal om, hvilket det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) gjorde opmærksom paa, at den ærede Ordførers Udtalelser ligefrem vilde lede til. Dette vil jo ikke have nogen praktisk Betydning, thi naar man har en Dom for sig, og man ikke nærer nogen Tvivl om, at man er sikker paa Summen, vil man ikke gaa ind paa noget Afslag eller paa at modtage et mindre Belsøb. Der kan derfor ikke længer være Tale om det mindre Belsøb, og jeg tror ikke, at man har den mindste Udflugt til at komme videre ved at gaa ind paa vidtgaaende Undersøgelser om, hvorvidt denne Dom i og for sig kan anses for at være tilfredsstillende eller ikke. Derom kunne Meningerne, som sagt, være meget delte; men naar der foreligger en Afgjøvelse paa denne Maade, og naar den Mand, som nærmest maa kjende til Forholdene, og som har afgivet sin Stemme derom, har erklæret, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Spisestevret vil komme til samme Resultat, synes jeg, at overveiende Grunde tale for i dette Tilfælde at blive staaende.

Ordføreren: Der flød en lille Mellemsetning ind i den ærede Ministers Foredrag, som gik ud paa, at jeg, da jeg anden Gang havde Ordet, ikke havde taget Hensyn til, hvad den ærede Minister havde sagt. Naar jeg indtager de enkelte Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke jeg antager, at Forstjellen mellem Udvalgets og Ministerens Opfattelse ikke er til at jevne, forekommer det mig, at den meget ærede Minister i det Hele taget udtalte sig velvilligt overfor den Stilling, som jeg er kaldet til at forsvare, og jeg havde derfor ikke nogen særlig Anledning til at gaa ind paa den meget ærede Ministers Foredrag i det Hele taget. Naar den ærede Minister mener, at det ikke er Skjønsmag, vi ved vort Forslag vise imod Institutterne, da forstaaer jeg det ikke ret. Derfor Kommunitetet tror jeg i alt

Fald, at vi ere meget hensynsfulde ved den foreslaaede Ordning. Og naar vi i saa mange Aar have friet Universitetet for Afgifter, som egentlig paahvilede det — hvad den ærede Minister ogsaa nævnte — og naar vi af disse Kommunitetets Midler have anvendt store Summer, for hvilke vi kunde have hjulpet mange fattige Mænd frem i Verden, til at opføre Universitetsbibliotheket, zoologisk Museum og til Halvdelen af botanisk Have, saa forekommer det mig virkelig ikke urigtigt, at vi med Hensyn til den anden Halvdelen af botanisk Have sigte til Universitetet: Udred det selv af de store Midler, der for Diebliffet ere henlagte til Universitetet. Dette tror jeg ikke kan bebreides Udvalget. Hvad polyteknisk Læreaanstalt angaar, da veed jeg ikke, af hvilken Grund der skal være der en lille Reservecfond paa 100,000 Rd. Det er der ingen særlig Anledning til, da Anstalten jo ikke driver Forretninger, hvis Udbytte fluktuerer op og ned, men har sine bestemte, faste Afgifter og sit bestemte Budget. Jeg nærer den Anskuelse, at selv om vi hævde denne lille Reservecfond, eller den blev spist op, som det er sagt, i 10 Aar, saa vilde dog den polytekniske Læreaanstalts Stilling og Virksomhed ikke i fjerneste Maade være svækket; thi Anerkjendelsen af dens Virksomhed og Nytte for det hele praktiske borgerlige Liv er i den Grad trængt igjennem i det hele Samfund, at det Intet som helst har at sige. Hvorfor da sætte saamegen Pris paa at opretholde denne lille Fond? — Med Hensyn til Skaarup fremsatte den ærede Minister en Uttring, der slog mig. Den ærede Minister mente, at vi havde faaet Dom for, at vi skulde udrede en saadan Sum, som her er nævnt. Det maa altsaa forudsætte, at vi ere dømte til at bygge et Hus af de og de Dimensioner, efter den og den Ægning, med Gidslofter og Grundmur, med Messingrigler paa Dørene osv. osv. Jeg betvivler dog, at nogen Domstol har været dristig nok til at udlæde det af en Sundats fra 1700 og Grønkaal. Jeg tror dog, vi staa frit med Hensyn til Byggemaaden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ja, hvad Dommen gaar ud paa, kan jo bedst ses af Dommen selv, som den ærede Ordfører har nærmere ved at se end jeg, der ikke har set den i lang Tid, da den har været overgivet til Finantsudvalget. Jeg nævnte kun Summen, som den er opført paa Budgettet, og til den sigtede jeg ved at omtale en bestemt Sum. — Hvad angaar de Uttringer, der tidligere faldt fra min Side, saa er det jo ganske sikkert, at jeg antog, at der af mig, selv med Hensyn til det Spørgsmaal, disse angik, er viist Imødekommen ligeoverfor Udvalgets Udtalelser, men netop derfor undrede det mig, at der ikke fra den ærede Ordførers Side blev udtalt Noget i den Anledning, hvad jeg havde ventet, men at den ærede Ordfører fattede sig kort ved at sige, at alle de Forslag